

Кинорежисьорът Иван Андонов

СРУТИ СЕ ЦЕННОСТНАТА НИ СИСТЕМА

● Плащам задължителните застраховки

- Вие сте потомък на известния възрожденски въстаник, участник в Съединението на България - Иван Андонов, и сте кръстен на него. Задължава ли такова родство?

- Винаги съм обичал дядо си и тъй високо съм ценил заслугите му, че никога не съм си позволявал да се кича с чистото му име. Старал съм се да не го посрамя. Дядо имаше десет деца. В това голямо семейство нас, малките, ни възпитаваха с едно просто двойно правило: „Уважавай възрастните заради трудните им години и не повтаряй грешките им, за да не са ти трудни годините“.

- Вие апелирате за приемственост между поколенията.

- Ако съм постигнал нещо в този живот, дължа го на хората, с които съм общувал. Сега си давам сметка, че съм искал да попивам пъстрия, загадъчен опит на по-възрастните. Представял съм си любовните драми, които времето превръща в анекдот. Толкова почтеност, хумор, остроумие, всеотдаен интерес и морал, дълбоки познания и толерантност на едно изчезнало поколение са жалонирали желанието ми да се изграждам като личност!

Нашите учители не бяха ментори, а провокатори. Те ни научиха да търсим цял живот верния отговор и да намираме пътя, най-близък до сърцата си. В студентските години всяка вечер бях на спектакъл. Понякога десетки пъти на един и същ, защото театърът е вечно променяща се жива тъкан, създавана в мига от живи хора. Радвах се на големите ни артисти и тихичко в тъмното избирах своя път. А те, големите, идваха на студентските ни постановки, поощряваха талантливите и избираха бъдещите си партньори

в изкуството. Със същата грижа и интерес зрелите колеги подкрепяха първите ни стъпки на професионална сцена. На първите записи в радиото Цонка Митева или Лили Попиванова оставаха до нас в студиото да не би от неопитност някой да постави грешно ударение, да не изговори съгласна или -пази, Боже! - да редуцира някоя гласна. Водеха люта битка за чистотата на красивата ни родна реч. Беше прието, че радиото, сцената и екранът са народни университети за чист български език. Днес наблюдавам една група от талантиливи млади актьори, които в желанието си да бъдат подкупващо естествени, се отказваха от добрия български език. Всеки изкушен знае, че естествеността в изкуството е условна величина, ала печели доверието на зрителя. И ако малцина си спомнят актьора Петко Атанасов, кой ще се усъмни в естествеността на Георги Калоянчев и кой не е разбрал и думица макар, произнесена от него.

- Как се изгуби връзката между поколенията?

- Във всички други бивши социалистически страни, макар със сериозни финансови проблеми, националното кино продължи съществуването си, а у нас в един прекрасен ден всички кинаджии бяха изхвърлени на улицата. Не го казвам, за да се жалвам. Моята радост от работата си в киното съм я взел. Половин век! Че и кусур... Ама с колко различни режисьори съм работил, с колко артисти, с колко оператори и монтажисти, с колко сценаристи и художници, редактори, скриптьори, директори, асистент-координатори и организатори... От всички съм се учил. Всички са ми помагали. Помагали са ми да намеря своя път. И

ето сега аз няма на кого да помогна. Скъса се връзката. Някога бяхме едно голямо семейство - сега не се познаваме. Неизвестни имена на млади хора и известни имена на синодални старци. Като знам в НАТ-ФИЗ кои колеги са професори, убеден съм, че децата добре се обучават. Трудно им е да започнат практика и още по-трудно да намерят пари за проектите си. Тази година все пак видях няколко добри български филма. Аз си знаех, че те ще успеят и без нас, но си въобразявах вероятно, че можеше да им бъде и малко по-лесно.

- Вие сте режисьор на филма „Вчера“, пре-

В творческия път на Иван Андонов няколко музикални непрекъснати първенства. Той е актьор, режисьор, сценарист в киното, анимацията, театъра, радиото и телевизията. Същевременно прави приложна графика, сценография и костюми в театъра и киното, но най-голямата му любов си остава живописата. Има 17 самостоятелни изложби. Негови платна са собственост на Националната художествена галерия, Софийската и други галерии и на частни колекционери у нас, Италия, Германия, Англия, Норвегия, САЩ, Гърция, Турция, Франция, Швейцария, Мексико, Малта и други.

Режисирал е филмите „Самодивско хоро“ /1976/, „Покрив“ /1978/ - награда на критиката на фестивала във Варна; „Дами каня“ /1980/, „Бяла магия“ /1982/ - сребърна награда на фестивала в Кагис, Испания (1984); „Опасен чар“ /1985/ - „Гран при“ на фестивала в Кианчано, Италия, и специалната награда на журито в Шамрус, Франция; „Мечтатели“ - първа награда във Варна; „Вчера“ /1987/ - наградата на публиката във Варна, „Гран при“ в Сан Ремо, Италия (1989) и наградата за режисура на Младежкия кинофестивал в Москва (1989); „Агю Рио“ /1988/; „Вампири, таласъми“ /1992/; „Дунав мост“ /1999/ - най-критикувания досега български филм.



Кадър от филма „Вчера“

върнал се в еталон за тоталитарните гимназисти. Какви са учениците днес?

- Дъщеря ми е учителка, а внучката ми - ученичка, но това не ми дава достатъчно основание да характеризирам днешния ученик. Вероятно някъде дълбоко манталитетът му си остава ученически, като нашия от едно време. Днес обаче повечето деца са по-устремени и реалистично информирани - знаят, че определени усилия в ученическите години им осигуряват добър старт в живота. В това отношение те боравят с по-малко неизвестни. На това ги възпита-

ват тестовите и компютърът. Нищо не отричам и нищо не анатемосвам, но и скрено страдам, че по света расте поколение без книги. Боя се, че когато им дойде времето не да държат изпити, а да създават, ще имат голям проблем с неизползваната си и съответно недоразвита

фантазия. В компютъра няма фантазия. Той отлично служи в някакви рамки на човека, но духът няма рамки. Дано скоро по-голямата възможна част от населението на планетата осъзнае, че духът ги прави човеци и това ги отличава от другите живи твари. Уви, днес по целия свят парите са най-важни. Отлично съм разбрал, че без тях не може, но когато се превърнат в единствената мярка за стойността на една лич-

ност, нещата скърцат лошо. Срути се ценностната ни система, изпростяхме, човешкият живот изгуби значение, а ежедневните убийства ни оставят безразлични, защото няма кой да ги накаже.

- Какво е отношението ви към застраховането?

- Обикновено се сещаме за застраховката, когато пламне пожарът. Преди много години, когато се снимаше един от първите български филми, скъпата снимачна камера падна в морето. Оттогава нито една филмова продукция не може да започне работа преди всичко и всички да са се застраховали. И тъй като аз също съм чист българин, плащам си задължителните застраховки, а сключването на по-сериозните все отлагам. Всъщност отдавна обраха скъпоценностите, дошли до нас от баби, лели и прабаби. Ограбиха всичко, което може да бъде продадено. Останаха ни само спомените, при това без да сме ги застраховали.

Разговаря
МАРИЯ МИТЕВА

ЗАСТРАХОВАТЕЛ
прес
ISSN 1310 - 2397

Адрес на редакцията: София 1421, ул. „Крум Попов“ № 45-47, тел. 865 69 80, тел./факс 963 29 80; e-mail: vzastrahovatel@abv.bg

„Булбанк“ АД. Банков код 62196214.
Банкова с/ка № BG24 BFTB 7630 1008 5301 01

Хonorари се изплащат всеки вторник от 15.30 до 17.30 часа.

Предпечатна подготовка
„ТОМЕС ГЛТК“ ООД

Печат „ИЛИНДЕН-2000“ ООД, тел. 962 29 48

Издава „Застраховател прес“ ООД

Основател МАКСИМ МАКСИМОВ

Директор ПЕТЪР АНДАСАРОВ

Отговорен редактор СЛАВИМИР ГЕНЧЕВ e-mail: slavimir@mail.bg

Редактор ИЛЕАНА СТОЯНОВА e-mail: istoyanova@mail.bg

Секретар на редакцията и арт уредник ЗЛАТКА ВЪЛКАНОВА

Дизайн РАЙНА ПАНОВА

Коректори: ГАЛЯ ЛУЦОВА, МАРИЯ БОЗЕВА

Фотоилустрация и разпространение ГЕОРГИ ДЕРМЕНДЖИЕВ

Водещ броя СЛАВИМИР ГЕНЧЕВ

Редакционен съвет: проф. д-р на ик. н. ХРИСТО ДРАГАНОВ, доц. д-р НЕНО ПАВЛОВ, доц. д-р ГЕОРГИ НИКОЛОВ, ГЕОРГИ АБАДЖИЕВ, ДОБРОМИР ГУЩЕРОВ, РУМЕН ЯНЧЕВ, ДИМИТЪР ЖЕЛЕВ, НЕДЯЛКО ЧАНДЪРОВ

За точността и верността на публикуваните материали в специализираните страници на вестника отговорност носят застрахователните дружества, които са ги предоставили.

Редакционна колегия: АСЯ АКСЕНТИЕВА, АТАНАС ТАБОВ, ДАНИЕЛА КОНОВА, ВАЛЕРИ АЛЕКСИЕВ, доц. д-р ДИАНА ИВАНОВА, ЙОРДАН ГЕНЧЕВ, ТЕМЕНУГА НЕНОВА, МАКСИМ МАКСИМОВ

Комисия за финансов надзор
Председател АПОСТОЛ АПОСТОЛОВ
Управление „Застрахователен надзор“
Ръководещ РАЛИЦА АГАЙН
София 1303, ул. „Шар планина“ № 33, тел. 02/94 04 999, факс 02/829 43 24

Асоциация на българските застрахователи:
Председател ОРЛИН ПЕНЕВ
Зам.-председател ДАНЧО ДАНЧЕВ
Главен секретар ЖЕНИ ПАРПУЛОВА
Председател на Контролния съвет ПЕТЪР АВРАМОВ
София, ул. „Граф Игнатиев“ №2, тел. 980 51 25

Гаранционен фонд
Председател на УС и изпълнителен директор БОРИСЛАВ МИХАЙЛОВ

Генерален секретар НИКОЛАЙ СОТИРОВ
София 1000, ул. „Граф Игнатиев“ №2, ет. 4, тел.: 02/980 30 49, 980 66 72

Асоциация на застрахователните брокери в България
Председател на УС доц. д-р ЯНАКИ АНДРЕЕВ

Зам.-председател КРАСИМИР ЖЕЧЕВ
Секретар АНЕТА ПЕТРОВА, тел. 846 72 54
Председател на Контролната комисия КОСТАДИН ПЕЕВ
1504 София, ул. „Екзарх Йосиф“ №80 (гараж №2).
ТБ „Хеброс“ АД - клон НЦЦП - Сердика, б.к. 80075273,
банкова сметка №1052803714

Фондация „Проф. д-р Велеслав Гаврийски“
Председател доц. д-р ЯНАКИ АНДРЕЕВ
Секретар доц. д-р ДИАНА ИВАНОВА
1504 София, ул. „Екзарх Йосиф“ №80 (гараж № 2)

Редакционно броят е приключен на 10.08.2007 г.